

стил, когато хърватските продължават да се борят с трудностите на литературния живот, произхождащи от употребата на двете наречия: кайкавско и чакавско. Прозата у хърватите достига много по съвършено развитие, отколкото поезията; драмата, едва в последно време, почва да се разработва.

В края на миналия век срещу старото поколение писатели, традиционистите, застават младите писатели — импресионисти, тъй както в чехия срещу Вржлицки са явяват модернизмите и декадентите.

Шафарик и Палацки са указали голямо влияние в развитието на чехската литература. През две или три десетолетия такова влияние са упражнили и хърватските учени върху литературното развитие на своя народ. Огнището на това развитие е Югославянската академия и нейния почетен меценат епископ Щросмайер. Югославянските учени, между които, като най видни представители са историците и филолозите, занимаващи се и с историята на южнославянските литератури, възприели традициите на илиризма и от свое разбиране - в литературни трудове обхванали литературното развитие на хървати, сърби, словинци и българи.

Мнозина от тези учени литератури са едновременно и политически деятели и то не по една проста случайност.

С голямо уважение се ползува Иван Кукулевич, който първи почва да говори в хърватския сейм на роден език и в 1837 година е написал първа драма на свой език.

Знаменит той става, като основател на „Архив за изучаване историята на южните славяни“. В този архив той написва и издал няколко паметици, писани с глаголицата и поместил собствени грудове по история. По неговите стъпки вървят Любич (182—296). и ученият историк Рачки, написал изследвания за светите братя Кирил и Методи. Между многото други работници в това направление са и: Смичклас, Милчетич, Маретич и Шрепол.

Към старото поколение на учени принадлежи и професора по славистика в Виенския универстет Ватрослав Ягич (р. 1838 г.), който не по свое желание е прекарал известно време в Одеса, Берлин и Петроград, дето всъжде е основавал научни кръжоци. Той се явява признат корифей на славянската наука. Негова „Архив на славянската филология“ продължава повече от три десетилетия. Ягич е издал най-древните церковно-славянски паметници; те се намират в тесна връзка с дейността на Кирил и Методиевите ученици в Македония, а в България намират в него остроумен тълковател. Ягич се явява специалист по въпроса за дейността на братята Кирил и Методи; той се занимава също и с въпро-